

Test af New Ontech Riaa 11

Førstehåndsindtryk:

I forbindelse med en reparation af min New Ontech DAC for et års tid siden faldt snakken med Ole Nielsen fra New Ontech på Oles planer om at lave en MC riaa. Oles evner med DAC – elektronik og lyd var velkendte, så jeg bød straks ind med min interesse for test af en ny dansk riaa i highend niveauet.

Om det var pga. andre gøremål som arbejdet med den nye DAC 07, ved jeg ikke, men det trak lidt ud, så da Ole meldte klar og pakken med den nye Riaa 11 kom, var forventningerne skruet pænt i vejret.

Mit eksemplar var en testmodel, så alt det med ind og udpakning var ret enkelt. Der lå bare en sort boks med et strømkabel til at forbinde med strømforsyningen fra min gamle DAC 10 fra New Ontech.

En sort boks med et ganske pænt og enkelt udtryk. Typisk skandinavisk kvalitetsdesign. Samme type sort plade og sidepaneler med ribbe som i firmaets DAC'er. Og muligheden for at benytte samme strømforsyning som til DAC'en er tiltalende – både økonomisk og pladsmæssigt. Riaaen kommer naturligvis også med

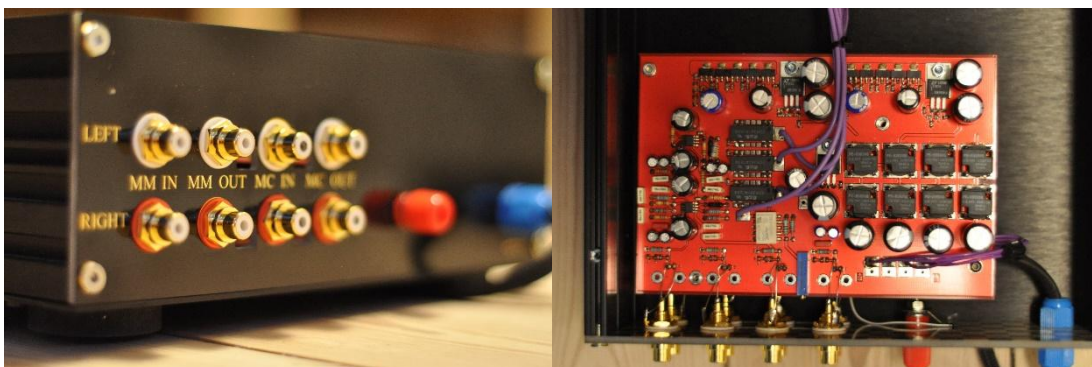
egen strømforsyning, hvis man ikke har en i forvejen. Om den tilhørende strømforsyning er ny og bedre en min gamle fra DAC 10, har jeg ikke afprøvet.

Opsætning og justering:

Ud over tilslutning til tonearmskabler og interconnects til forforstærker via guldbelagte bøsninger og det sædvanlige arbejde med placering af boksen, så interferens med de mange øvrige apparater og ledninger mindskes, er der kun få indstillinger. Der er mulighed for indstilling af modstand og kapacitet via 2 hjul på fronten. Jeg har udelukkende testet riaaen med MC-lowoutput pickup og har ikke brugt kapacitetsbelastningen. Derimod har jeg afprøvet forskellige modstandsbelastninger. Hjulet til venstre på fronten kan kun vælges mellem 47k ohm og variabel belastning. Det - fandt jeg ud af - betyder den indstilling, der er valgt eller kan justeres via en skrue, som tilgås med en skruetrækker gennem et hul mellem MC in og out på bagsiden. Jeg er tidligere stødt på riaaer og andre produkter f.eks. fra danske Holfi, hvor man har valgt simple løsninger som pålodning eller helt udeladt muligheder for omskiftning, fordi de kendte eller måske prismæssige realistiske muligheder vil påvirke musikkvaliteten. En kompromisløshed jeg kun har respekt for. På testmodellen har Ole valgt en løsning, hvor belastningsvariationen stilles på en – meget lille og svært synlig/tilgængelig skrue uden enheder eller start/stop i yderstillingerne; 10 ohm eller 1000 ohm. Det var ikke en umulig opgave at finde den rette belastning på begge indgangsbøsninger, men det kræver flere forsøg med skift mellem multimeter og skruetrækker - efter frakobling af alle stik og montering af briller og pandelampe. Det må kunne løses bedre.

Et kig ned under dækpladen afslører valg af komponenter og en montering af separate print ovenpå hinanden for højre/venstre kanal - og den blå modstandsregulering bagerst med kortest mulig signalvej men også en meget lille stillekrue!

Første lytteindtryk:

Indspilningen tog ca. 20 LP'er og foregik stort set i forbindelse med justeringen af modstanden. Allerede fra den første skæring i den første plade stod det klart, at der er tale om en endog meget velspillende riaa med høj detaljeret opløsning og et stort lydbillede. Under afprøvningen af forskellige modstandsbelastninger oplevede jeg ligefrem et lydbillede i Roger Waters: Three Sisters på albummet Amused to Death med "vakuumagtige" spøgelseslyde, som var næsten skræmmende nærværende. Min subwoofer var endda til reparation på det tidspunkt! Belastningen blev skruet lidt ned for at få mere styr på bassen. Og spøgelserne blev også lidt mindre ustyrlige.

Musikformidlingen:

Phil Collins; But Seriously, 1989, WEA 256919-1; Colours: Efter en indledning, som jeg ikke rigtig har lagt mærke til før, står nummeret med et tydeligt trommeriff i centrum af lydbilledet, af og til hen over "hovedet" på basgangen. Selv om der er fyldt godt på med effekter og instrumenter, er det de kontante trommeslag, der skaber rammen for sangen. Det er tydeligt, at der slås på skind. Der synliggøres en produktion, som Phil, den gamle trommeslager sikkert ville være stolt af at høre. Efter min mening er producerens værk lige analytisk nok. Misforstå mig ikke. Det er ikke riaaen, der er analytisk. Det vises tydeligt i næste nummer: Farther to Son. Her er vi tilbage - et nummer, der bare på ingen måde lyder analytisk. Og skam den, der prøver at gøre det nummer analytisk.

Under vejs gennem pladesamlingen blev det til mange engagerende genlytninger af Tchaikovsky, Mozart, Rickie Lee Jones, Sony Rollins, U2, Eric Clapton, Pink Floyd og mange flere. Jeg lavede en A-B sammenligning med et par riaaer – ganske vist i 2000 euro klassen. Een var meget musikalsk men ikke så præcis i detaljerne. En anden - rørriaa var meget levende i mellemtonerne men uden samme ro og sammenhæng. Riaa 11 havde den bedste balance af det hele.

Hvis anlægget i øvrigt tillader det, sætter Riaa 11 instrumenter og musikere helt fri i rummet både bag og foran højttalerne. Det mærkes både ved en violinsolo, en lækker tenorsax eller i sprøde klavertangenter.

Oscar Peterson Trio: Night Train (MGM Records stereo 2304151, Verve) På åbningsnummeret med samme titel som pladen tænker man, om de ikke helt har "nået" at få justeret mikrofonerne ind. Et grundlæggende problem for indspilninger af musik med en trio er, at det let bliver bas og trommer i hver sin højttaler og lead- sax eller her klaver i centrum. Riaa 11 afslører tydeligt, at bassen i det nummer lydæssigt er trukket tilbage eller nedjusteret - men sørger alligevel flot for, at Roy Browns bas fremstå pirrende sej, og så det rykker i foden for

at vippe med. På senere numre som Bags Groove derimod er materialet fra lydstudiet helt anderledes vævet sammen til et – i mere end én betydning - sammensat hele. Den slags forskelligheder i indspilningsmaterialet afslører Riaa 11 fuldstændig.

New Ontech Riaa 11 gør det "rigtig godt" - som i jysk for: "sygt godt".

Odense 9. november 2019

Lars Iversen